

alle mine Medforslagsstilleres Begne — at ingen af os nogen Sinde har set denne Betænkning. Det er godt troligt, at der alligevel kan være kommet Tanter, ja endogsaa Ord ind i dette Lovforslag, som ikke fandtes i Forslaget af 1875, men som maaste findes i den ny Betænkning, der siges at være afgiven, og det vilde heller ikke være helt urimeligt; thi foruden at vi have benyttet den gamle Betænkning, have vi tillige benyttet Samarbejde bl. a. med et Medlem af Proceskommissionen for at nyde godt af de Erfaringer og den Indsigt, der haves, og jeg skulde tage meget godt ved det og endog vidste det, før han tog Ordet her. Vi have altsaa haaret os fuldstændig loyalt ad, og saaledes som vi kunne forsvare det baade over for Offentligheden og over for vore Kolleger her i Salen; det trøster jeg mig til at sige.

Hvad angaar Indholdet af Forslaget, som blev saa strengt bedømt af den ærede sidste Taler, idet det blev kaldt for et umuligt Lovforslag, skulde man jo have Grund til at tro, at dets Umulighed skulde være bleven paavist af den ærede Taler, men de Punkter, den ærede Taler berørte, ere Punkter, som vi have set behandledes i Artikler i „Nationaltidende“, ved hvis Gennemlæsning jeg udbrød: Herre Gud, kan man ikke sige andet mod vort Lovforslag! Saa kunne vi nok saa noget godt ud af det, selv om det ikke bliver ganske, som det nu er. Det ærede Medlem klagede over Politiets Mangel paa Bemyndigelse til at anholde, idet han anførte, at en Betjent, som kommer og ser en Mand stryge en Tændstik af, ikke har Lov til at anholde ham, naar Manden slukker Tændstikken igen. Nej, det har han ikke, thi i saa Fald er der jo hverken Forbrydelse, Tændstik eller Brændsare mere. Saa skal Manden have Lov til at gaa sin Vej. Naar det ærede Medlem kom ind paa de Bekvemmeligheder, man kan nyde i Arreften, vil jeg gøre opmærksom paa, hvad der staar i Arrestreglementet. Her er desværre saa mørkt heroppe, at jeg ikke kan se at læse Arrestreglementet, men jeg skal efter Hukommelsen citere det. Arrestreglementet siger omtrentlig, og det bliver staaende i Kraft fuldt ud: De Begunstigelser og Bekvemmeligheder, der ydes Arrestanterne, kunne kun ydes inden for de Grænser, som kan forenes med, at Sikkerhed og Orden i Arresthuset ikke staades. Østers- og Champagneorgier antager jeg lige saa lidt ville finde Sted i Arresthuset efter denne Lovs Strafftræden som før; der var jo før Ræsten ingen Alkohle i, at en Arrestant drak Champagne i Arreften.

Naar saa den ærede Taler vilde tage det humoristisk, at Kommuneradaene skulde have Indseende med Varetægtsarresterne og drager en Sammenligning med Forholdene, som de vare paa Nationalkonventets Tid, vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at Forholdene i mange Retninger i Nationalkonventets Tid slet ikke vare saa bundsfærdede og gale endda. Efter Aarhundreders Misbrug var man endelig kommen dertil, at Folket selv begyndte at se dets Institutioner paa Fingrene. Folket vilde have et virksomt og godt Tilsyn. Selv om det ærede Medlem en Gang har været der, og, som han siger, bundet personlige Erfaringer angaaende Livet paa de Steder, og da har set, at der var godt Humør hos og god Behandling af Varetægtsarrestanterne, kan det ærede Medlem tro, at der nok et eller andet Sted, om ikke i det Fængsel saa i et andet, har siddet Varetægtsarrestanter, der have haft Grund til at beklage sig over et eller andet. Særlig er der ikke Grund til at beklage sig over om Kommunalbestyrelsen ved Delegationer ugevis eller maanedsvist fik Ret til at se Institutionen efter og høre de paaagældendes Klager. Skulde de da komme og finde alt udmærket, var der jo ingen Stede fket ved, at man fik at se, hvor godt det var. De vilde udbrede Fængselslivets Ros, saa at den højtærede Justitsminister i Stedet for Klager kunde saa en Doptale at høre, og det kan man godt unde selv en Justitsminister. Jeg har foreløbig ikke mere at skulle have sagt.

Harald Jensen: Det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (M. S. Larsen) kaldte dette Forslag et umuligt Forslag og udtalte sig mod Betimeligheden af dette Forslags Fremkomst. Jeg tror dog, saaledes som jeg ser paa Sagen, at det hverken er et umuligt Forslag, ligegyldig hvilken Opgave det end sætter sig, eller et ubetimeligt Forslag. Den forrige Justitsminister udtalte i det Udvalg, jeg sad i sidste Vinter, at det havde lange Stunder, inden vi saa noget til Retskommissionens Arbejde. Han udtalte, saa vidt jeg erindrer, at det godt kunde ske, at der vilde gaa henved en halv Snes Aar, inden Retskommissionens Arbejde vilde være traadt frem saaledes, at det havde Lovkraft, og Befolkningen kom til at nyde godt af dets Goder. Naar det kan vare saa længe, inden vi komme til at nyde godt af det store og hele, som det ærede Medlem talte om, vil der i disse Aar rundt omkring i Fængslerne sidde adskillige, der ikke burde lide under de nuværende Tilstande. Det turde ikke være ubetimeligt, om vort